

Column

Er is een tijd geweest waarin ik dacht dat volgspotten het domste baantje ter wereld was. In mijn beleving hoefde je alleen maar te wachten op een aankondiging via je headset dat je lampje aan kon, om vervolgens braaf een acteur of actrice te volgen tot je weer uit mocht. Een kind kan de was doen, zou je zeggen.

Er zullen kinderen zijn voor wie dat opgaat, maar niet voor mij merkte ik. Juist omdat anderen volgspotten ook als iets voor beginners zien mocht ik al vrij snel in mijn theatercarrière aan de bak. Ergens in een kerstvoorstelling zou ik een beroemde dwarsfluitspeelster (laten we haar Berdien noemen) in beeld krijgen die ik moest volgen. Ze zou een ritje maken in een arreslee, een kind oppikken uit het publiek, haar ritje met kind vervolgen en dan applaus halen. Ik hoefde dit tafereeltje alleen maar te volgen. Om het helemaal makkelijk te maken werd de volgspot vanuit de lichtcabine aangezet. Zodra mijn spot aanging zou ik dus weten dat het moment daar was. Als een echte beginner checkte ik niets en misschien dronk ik destijds zelfs een biertje tijdens de voorstelling.

Voor ik het wist was het tijd voor mijn klusje en pas toen mijn spot aanging kwam ik erachter dat mijn volgspot een gobo bevatte met het logo van de voorstelling en dat die op een fries op het voortoneel gericht stond. Extra lastig was het dat iemand de volgspot met een tang vastgedraaid had om verzakken of draaien tegen te gaan. Dit om het logo mooi op zijn plek te houden. Mijn gescheld was blijkbaar aan de andere kant van de lijn niet te horen, want de volgspot ging niet uit tijdens mijn verwoede pogingen om hem los te wrikken en ging van links naar rechts. Pas toen ik mijn schouder eronder had gezet en zo één van de toeschouwers vol in het zonnetje had gezet, kwam er reactie. Helaas alleen van het publiek, dat geboeid achterom keek om mijn gestoei te volgen en dat genoot van de knetterende vloeken die tot op het zijtoneel te horen waren. Gelukkig kon ik het plafond aanlichten door met mijn volle gewicht aan de achterbeugel te gaan hangen. De fluitiste en haar kind kregen pas weer aandacht toen de act voorbij was en iemand eindelijk mijn volgspot doofde.

Na dit fiasco heb ik het nog twee keer mogen doen. Eén keer had ik me niet gerealiseerd dat volgspotten op Engelse cues best lastig is als je niet weet wat upstage of stage right is. Er zijn die avond wat figuranten rechtsachter geschrokken in beeld geweest terwijl mijn doel links vóór in het duister tastte. En de laatste keer viel mijn kleurenwisselaar met vier kleuren in één keer voor mijn bundel waardoor die een diepbruine kleur kreeg en de hoofdperson als enige op het toneel tamelijk onzichtbaar maakte.

Sindsdien hoefde ik deze anekdotes alleen nog maar te vertellen om onder de klus uit te komen. En daarna heb ik pas ontdekt dat er echte volgspotters bestaan die met zelfgemaakte viziers en nachtkijkers op honderd meter het gezicht van een artiest vanuit een black-out ineens scherp in beeld zetten. En dat op die afstand een lichte trilling van je hand in het beeld een soort aardverschuiving is. Een volgspotter is

als een keeper: elke fout is fataal en vol in beeld, maar je moet gelijk weer dóór. Het is een specialisme dat alleen voor de echte ijskonijnen is weggelegd. Mannen en vrouwen die zeggen 'mij krijg je niet gek' en dat dat dan écht zo is. Van die lui die rustig een kaartje leggen tijdens de voorstelling en precies op het juiste moment doen wat ze moeten doen. Gesteld dat ze niet met een touwladdertje naar de nok van een hal geklommen zijn om van daaruit hun klus te klaren.

Zélf ben ik er dus niet stressbestendig genoeg voor en alleen de herinnering aan boven beschreven momenten zorgt voor het zweet in mijn handen. Onlangs vroeg mijn dochter, toen op de autoradio *Supertrooper* van ABBA werd gedraaid, waar het nummer over ging. Toen ik uitlegde dat het over de lichtbundel van een enorme volgspot genaamd *Supertrooper* ging en dat haar vader daar nog wel eens wakker van gelegen had, was haar interesse snel verdwenen. Zelf ging ik in gedachten weer terug naar die vreselijke kerstvoorstelling. 'Tonight the Super Trooper lights are gonna find me, shining like the sun', hoorde ik mezelf zachtjes meezingen. Laat Berdien het maar niet horen. ◀

Supertrooper